

[Statsministeren.]

Det ærede Medlem Hr. Holstein har ogsaa talt om denne Sag. Han fremsatte i sin Tale en, forekommer det mig, særdeles grov Fornærmelse over for den Gældssaneringskommission, der i dette Aars Begyndelse arbejdede paa Tilvejrbringelse af det Lovforslag, som blev fremsat i Sommer. Det ærede Medlem hævdede ufortrødent, at denne Kommission havde udført bestilt Arbejde. Selv om man nu i egen Indbildning er saa stor, at man kan tillade sig saa mange Uartigheder, som det ærede Medlem plejer at komme med, saa burde det ærede Medlem sikkert alligevel over for en Kommission af den Art, som her er Tale om, have afholdt sig fra at skyde den i Skoene, at den handlede efter Bestilling af Regeringen. I den nævnte Kommission var der intet Medlem, der havde Tilslutning til eller hørte til Regeringens to Partier. De 3 Medlemmer af Kommissionen er alle kendt som vore politiske Modstandere, den fjerde, Formanden, har, saa vidt jeg ved, aldrig bekendt noget politisk Stade, og jeg kender ingen, der er vidende om, hvor han i saa Henseende hører hen. Men trods dette Forsøg paa at skabe en fuldkommen upartisk og uafhængig Kommission til at overveje og stille Forslag om dette Spørgsmaal har det ærede Medlem Hr. Holstein Dristighed nok til at hævde, at denne Kommission arbejdede efter Bestilling af Regeringen.

Det ærede Medlem Hr. Holstein fremsatte jo i øvrigt en Række kritiske Bemærkninger over for Lovforslaget, og det er der maaske ikke noget at sige til. Dog tør man vel sige, at det ærede Medlems Stilling er af forholdsvis ny Dato, og det er jo ikke uforstaaeligt, da det ærede Medlem ofte skifter Parti. Hans nuværende politiske Stade har, som alle ved, ikke mindste Forbindelse med de Vælgere, der valgte ham i 1932, og hans Forbliven her er derfor en nok saa grov Fornærmelse, som dette Forslag kan være. (*Holstein:* Krostueargumentation!). Nu kommer Herremanden vist op! (*Holstein:* Nej, han passer ikke her). — Lovforslaget tilsigter, som alle, der har Interesse for Sagen, vil have bemærket, at ændre et principielt Punkt i Forfatningen, og det kan simpelt hen ikke, som jeg allerede har sagt, formes anderledes, end det er sket. Kun § 52 om Lovraadet har en nogle faa Linier lang Formulering, og det maa altsaa være den, der i særlig Grad har tændt det ærede Medlem Hr. Holsteins Vrede. Jeg ser imidlertid deri et nyt Bevis paa det ærede Medlems Bevægelighed. Jeg bebrejder ikke Folk, at de indtager et nyt

Standpunkt, naar Forholdene gør det naturligt, men i denne Sag synes jeg ikke, det ærede Medlem har noget Grundlag for at indtage et ændret Standpunkt. Netop i Gaar for 5 Aar siden, den 21. November 1929, talte det ærede Medlem Hr. Holstein. Han talte dengang om dette Lovraad, og da var det rigtignok med Anerkendelse baade af Lovraadet og af det socialdemokratiske Parti, som havde ført dette Problem frem for Offentligheden. Det skete under Behandlingen af Forslag til Lov om Ophevelse af den saakaldte Tugthuslov. Jeg anmoder den højtærede Formand om Tilslutning til et kort Citat. Det findes Sp. 2317 for den 21. November 1929. Det ærede Medlem Hr. Holstein sagde dengang:

„hvis vi her i Landet havde haft en legislativ Institution i Lighed med det svenske Lagråd, som det er Socialdemokratiets Ære at have følt Savnet af og dets Fortjeneste at have slaaet til Lyd for. Lagrådet bestaar af 5 Embedsmænd, udvalgte blandt Sveriges kyndigste og skarpsindigste Jurister, deriblandt 3 Højesteretsdommere, og har til Hverv kritisk juridisk at forberede, veje og prøve ikke alene alle de Lovforslag af almen Interesse, som forelægges Rigsdagen, men ogsaa de Ændringsforslag, som stilles af denne, paavise deres Sammenhæng eller Brud med den øvrige Lovgivning, deres upaaagtede Lakuner, deres manglende Rationalitet, deres retslige Rækkevidde og Følgelvirkninger. Lagrådets sagligt uafhængige og politisk upartiske Udredninger har en ganske anderledes Vægt og modtages derfor ogsaa med al den Respekt, som vort prøvende og overvejende Ting i saa høj Grad savner. Derfor er Lagrådet i Sverige en statskonservativ Garanti, hvad Landstinget i Danmark aldeles ikke er. En Lov som den unævnelige,“ — altsaa „Tugthusloven“ — „der nu foreslaas ophævet, vilde aldrig have passeret Lagrådets Skærsild. At den her i Landet har formaat at overleve en saa tilintetgørende Kritik som den, den nuværende Højesteretsdommer Topsøe-Jensen har underkastet den, er kun et symptomatisk Vidnesbyrd om, hvor frit Spil Demagogiets Kræfter har ogsaa i Venstres Rækker.“ . . .

Dette er vist tilstrækkeligt. Dengang var det ærede Medlem endnu ikke blevet Venstremand, endnu ikke blevet Uafhængig og heller ikke blevet Nationalsocialist. Det ærede Medlems Harme nu over det eneste, som har nogle Liniers Tekst i Lovforslaget, nemlig Lovraadet, kan ikke være særlig: